

Fehmi Amcadan Bir Gün

– M.Salih ÜNAL · 12 Mayıs 2012

Uzun süren bir gece nihayet sonlandı. Şimdi gece üzerindeki siyah örtüyü kaldırıp yerine gündüzü teslim edecek.

Gözlerini her gün olduğu gibi yine açtı sabaha Fehmi amca. Yerinden doğruldu ve bir süre öyle bekledi. Biraz ayılmayı bekliyordu. Azıcık ayıklık ile yerinden doğruldu. Odadan çıkarak lavaboya doğru yürüdü. Antrede kapının tam karşısında duran askıdan havlusunu aldı ve yürümeye devam etti. Havlu kirliliğinden fena halde koku yayıyordu etrafa. Kendisi de bunun farkındaydı ama ne yapsın, yıkayan yoktu.

Lavaboya geçti ve elini yüzünü yıkadı. Daha sonra aynaya uzun uzun baktı. Sakalları biraz uzamıştı, tıraş olması gerekliydi. Ama tıraş olmaya erindi ve olmadı. Tarağını alıp saçlarını ve bıyıklarını bir güzel taradı. Lavabodan çıkıp havluyu yeniden askıya astı. Kıyafetlerini alıp odaya doğru yürüdü. Kıyafetlerini giyerken telefon çaldı. Bir “Lâ havle velâ” çekerek telefona uzandı. Arayan kızıldı:

-Alo!

-Alo, babacığım?

-Efendim kızım?

-Babacığım, bugün size geleceğimi söylemiştim ama sanırım gelemeyeceğim. Murat tutturdu bugün ailemi gezdireceğim diye. Bir şey diyemedim. Sorun olmaz, değil mi?

-Yok kızım ne olacak? Ben de dükkana gidecektim zaten.

-Peki babacığım, hoşça kal!

Telefonu kapattıktan sonra kapıya doğru yöneldi. Askıdan ceketini aldı ve kapıdan dışarı çıktı.

Fehmi amcanın iki sokak ilerideki çarşıda küçük bir dükkanı vardı. Eski kitaplar, defterler, kalemler... gibi küçük şeyler satardı burada. Pek iş yoktu ama yine d vakit geçirmek için giderdi dükkana. Ee ne yapsın adam? Eşini kaybettikten sonra yapacağı bir şey yoktu yalnız başına. Mecburen burada vakit geçiriyordu.

Eşi Nuriye hanım bundan 5 yıl önce oğlunun vefatına dayanamayarak hastalanmış ve vefat etmişti.

Oğlunu ise feci bir trafik kazasına kurban vermişti. Nuriye hanım da buna dayanamayarak oğlunun

ölümünden bir yıl sonra gözlerini kapattı dünyaya. O günden sonra Fehmi amcanın dünyasında dört

kızından ve esnaf arkadaşlarından başka kimsesi kalmadı. Çoğunlukla Fehmi amcanın günü dükkanda,

esnaf arkadaşlarının yanında geçerdi. Bu kadar acı yaşamasına rağmen onların yanında çok mutluydu.

Dükkana gelmişti. “Bismillah” deyi açtı kapıyı. Tam içeri girecekken karşı komşusu marangoz Münir usta yanına yanaşıp omzuna hafif bir şekilde vurarak:

-Hop, Fehmi efendi. Ne bu sakal. Atsana oradan bize bir sakal, dedi ve uzunca bir kahkaha attı.

Fehmi amca suratını asarak:

-Tövbe estağfurullah tövbe! Ulan, Münir! Ulan başımın belası. Yaşın kaçta gelmiş, sen hâla nasıl davranıyorsun be adam. Ulan seni sabah sabah benimle uğraşasın diye gökten zembille mi indirdiler arkadaş?

-Yahu hemen kızılıyorsun sen de be. Biraz takılalım dedik, fena mı? Ne o? Ters tarafımızdan kalkmışız anlaşılın bu sabah.

Fehmi amca biraz oflayarak:

-Olmaz böyle ayaküstü, geç içeri orada konuşuruz, dedi. Daha sonra yan komşusu çaycı Hüsam'a seslenerek:

-Hüsam usta iki çay, dedi ve içeri geçti.

Münir usta, Fehmi amcayla hemen hemen aynı yaşta idi. Yıllardır burada marangozluk yapıyordu. Fehmi amcanın dükkanındaki raflar, masa, tezgah onun eseri idi. İki oğlu bir de kızı vardı. Büyük oğlu özel bir hastanede doktorken diğer oğlu da henüz mühendislik fakültesi okuyordu. Kızı ise bir avukat ile evliydi. Çok şükür kendisi de çocukları da mutluydu.

Fehmi amcayla her ne kadar ağır bir şekilde birbirlerine takılsalar da aslında ikisi kopamaz birer ikiz kardeş gibiydiler. Birbirlerinden hiç ama hiç ayrı oturamazlardı. Aynı otursalar da birbirlerini yerlerdi. İki de geçtiler içeri. Münir usta masanın ucundaki sandalyeye oturdu. Fehmi amcada kendi masasına geçti. Münir usta:

-Ee, anlat nedir bakalım bu gâfın? Diye sordu ve tam o sırada çaycı Hüsam girdi içeri. Çayları getirmişti ve onları servis ederken:

-Çaylar, efendim. Sıcak sıcak muhabbete sıcak sıcak çaylar efendim, şeklinde bir manzum okudu. Fehmi amca da kaşlarını çatarak:

-Ulan Hüsam usta. Altı üstü bir çay vereceksin. Ne diye manzum okuyarak kendini harap ediyorsun ki? Hüsam usta da pala bıyıklarının altından gülümseyerek:

-Eh, Fehmi bey amcacım. Senin çayın bir dahakine manzumsuz olsun o zaman, dedi ve ortamda küçük bir kahkaha uğultusu oluştu. Daha sonra Münir usta:

-Ee anlat bakalım.

-Yahu hiç sorma. Bizim yan komşu sarhoş Hasan...

-Ne yaptı yine o mendebur sarhoş?

-Daha ne yapsın? Gecenin bir saatinde yine olay çıkardı. İçmiş, içmiş gelmiş yine eve. Karısını döverek komalık etmiş.

-Deme be! Ee, sonra ne oldu?

-Ne olsun işte. Polis, ambulans... Apar topar hastaneye kaldırdılar kadıncağızı. Tüm mahalleli eline alacaklardı adamı ama polis zar zor aldı ellerinden. Sonra doğru karakola götürdüler. Tabi bende de uyku muyku kalmadı.

-Ulan tüh be. Yazıklar olsun, e mi? İnşallah idama mahkum olur!

-Münir efendi! Aklını peynir ekmek diye mi yedin ulan? Türkiye'de idam cezası mı kaldı Allah'ını seversen?

-Doğru ya, o da yok artık, değil mi? Dedi ve karşılıklı gülüştiler.

Öğle ezanı okundu. Fehmi amca 'Ya Allah' diyerek yerinden kalktı ve camiye doğru gitti. Avluda abdest alıp içeri girdi. Namazı kıldı ve dükkana doğru yola çıktı. Ancak baktı ki çay ocağında Münir usta da dahil tüm esnaf ortam yapmıştı. Kendisi de katılmak istedi ve girdi içeri. Bir çay isteyip oturdu yanlarına. Münir usta askerlik anılarını anlatıyordu. Fehmi amca da geri kalır mı hiç, o da başlattı anlatmaya.

Karşılıklı, coşkuyla anlatıyorlardı. Öyle bir anlatıyorlardı ki kendilerinden geçmişlerdi. İkisinin de askerlik hatıraları birbirine yakındı ama çekemezdi birbirlerini. Yine başladı bir tartışma. “Yok efendim sen öyle askerlik yapamazsın sende yok o yürek.”, “Yok canım sen mi, güleyim bari.” Diye bağışmalar ardınca birbirini takip ediyordu. Esnaf da keyifle seyrediyordu onları. Bedavadan gösteri işte, fena mı? En çok da çaycı Hüsam’a yaramıştı bu. Hem onları bedavadan izleyip gülüyor hem de para kazanıyordu. Onları izleyen esnafın çay içesi geliyordu sürekli.

Her zaman olurdu bu tartışma. Ama en son birbirlerinden özür diler, sarılır ve barışırlardı. Yani mutlu bir son...

Akşam olmuştu. Dükkanı kapattı Fehmi amca ve eve doğru yöneldi bu sefer. Manava uğrayıp biraz meyve aldı. Daha sonra yoluna devam etti.

Eve vardı. Kapıyı açtı. Ceketini askıya astı. Kendisini de koltuğa bıraktı. Hafiften bir gülümsemeyle içinden geçirdi:

“Hey gidi Fehmi bey! Bir günü daha böyle bitirdin ha”